૭૮૬

III 1923 6-9-1923

ગઝલે દીલારામ

Reg. No. 216

દીલખુશ કવ્વાલી.

પબ્લીશર્સ,
શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ નારણદાસ
બુકસેલર.
ઠે૦ લીમડાચોક-સુરત

497

સુરત બરાનપુરી ભાગળ ઉપર આવેલા
શ્રી "અનાવિલ" પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં
ગોવિંદજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપ્યું.

કી. રૂા. ૦-૪-૦.

૭૮૬

ગઝલે દીલારામ

ઔર

દીલખુશ કવ્વાલી.

જીસમેં

ઉમદા ગજ઼લે-કવ્વાલી, વગયરેં ઉમદા તોરસે
દરજ કીયાહય,

સુનલો કુછ જાં બજાં તારીફ ગજલસે મહેફીલમેં,
પરસ્તાનકી બહાર દીખા રહી હય, ય ગજલે-મેહફીલમેં.

પબ્લીશર્સ.

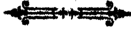
શા૦ મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.

ઠે૦ લીમડાચોક—સુરત.

આવૃત્તિ બીજી.   પ્રત ૨૦૦૦.   ૧૯૨૩

કીમત સીર્ફ ચાર આના.

પ્રસિદ્ધ કર્તા—શા. મંગળદાસ લલ્લુભાઈ બુકસેલર.
પ્રસિદ્ધ કરવાનું ઠેકાણું—લીમડાચોક—સુરત.

સુરત બેગમપુરી ભાગળ ઉપર આવેલા શ્રી "અમારિઓ" પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં ગોવિન્દજી ડાહ્યાભાઈ નાયકે છાપ્યું.

ગઝલે દીલારામ
ઉર્ફે
દીલખુશ કવ્વાલી.

ગઝલે-હયરાં

મેરે દીલમેં જબકે વોહ તશરીફ ફરમાં હો ગયા,
બે-શકો લારેબ ફીર અરશે માઅલ્લા હો ગયા.
દશ્ક જીસ દીનસે મોહંમદ મુસતફાકા હો ગયા.
સચ તો યે હે ખાસ મેં બંદા ખુદાકા હો ગયા.
હીજરસે ઘબરા ન અય દીલ પહલે અબ લાતક નતુ
ફીર મીલાયેગા ખુદા બર ઘુતર ઉસકા હો ગયા.
આતશે દોજખ મુઝે છુ જાયે કયા ઉસકી મજાલ,
કયું કે મેં શયદા હબીબ કીબ્રીયાકા હો-ગયા.
વાયદયે વસ્લ અબ તો પુરા કીજીયે બહરે ખુદા.
આજ કલ કરતેહી કરતે એક જમાનાં હો-ગયા.
જાહેદા હમકો નહીં જન્નતસે તેરી કામ કુછ,
કુચયે દીલદાર અબ મસકન હમારા હો-ગયા.
જાનકર ખાલી કફન વાપસ હુવે મુનકર નકીર,
ઇશ્કમેં અય જાન તેરે લાગીર મેં અયસા હો-ગયા.
મીલકે આઇના કે અય હયરાં કયું હયરાન હે,
કયા મોહંમદ મુસતફાકા તુભી શયદા હો ગયા.

ગઝલ-હુસેન.

મેં હું બેતાબયા રસુલુલ્લાહ, મીસ્લે સેયમાબ યા રસુલુલ્લાહ,
હીજરમેં આપકે તડપતાહે-દીલ બેતાબ યા રસુલુલ્લાહ
દીનકો ખુરશીદે ફીતાતું મેરે-સબકો મહતાબ યા રસુલુલ્લાહ.
દુરરે બન ઘએ તેરે દંદાન-દુરરે નાયાબ યા રસુલુલ્લાહ,
હે ફીદા દીનકે તેરે, મરહક-ચાર અસહાબ યા રસુલુલ્લાહ,

(નગ-મચે-રૂહાની)-ગઝલે-કવ્વાલી.
મારે બાંકે જવાન મદની, તોરે જોગમેં જેની ફરની,
મોરે બાંકે રંગીલે સૈયાં મેં લાગુ તોરે પૈયા,
કાહે કરત હે દીલ શકની, મોરે બાંકે જવાન અરબી.
મુજકો હે તેરી ઉલફત, કીસ તરેહ કરેંગી ફુરકત
મેં દખની તુહે મદની, મોરે બાંકે જવાના અરબી.
મેં કહુંગા રોજે મેહશર, વો આતેહે બાંકે શરવર.
મુમદો ડોજી ભીસશે અરની, મોરે બાંકે જવાન અરબી.

(રસીલા કવ્વાલ) હમારી-ફરીયાદ-ગઝલે-કવ્વાલી.
મોહબ્બત ગયરસે મેરી. છોડા દો યા રસુલલ્લાહ
મુઝે અપના હી દીવાના બનાદો યા રસુલલ્લાહ
લગા તકયે ગુનાહોકે પડા દીનરાત સોતાહું
મુઝે ઇસ ખ્વાબે ગફલતસે જગાદો યા રસુલલ્લાહ
પડા હું કેહરે દરીયામેં ભંવરમેં ખાતા હું ચક્કર
કીનારે લુતફસે મુજકો લગા દો યા રસુલલ્લાહ
અંધેરી કબ્રમેં મુજકો અકેલા છોડ જાયેંગે
વહીં દીદાર તુમ અપના દીખાદો યા રસુલલ્લાહ,
ખુદા મુજકો મદીનેમેં જો લે જાવે તો બેહતર હે
યેહી હય આરઝુ જલદી બતાદો યા રસુલલ્લાહ
હુસેની પીરહે મેરા કે જીનકા મુલ્ક બયતુલ્લાહ
મુસાફીર હું મેં કાબેકા બુલાલો યા રસુલલ્લાહ

ગઝલે-નગમેહિન્દ
અંયતો ઢુંઢત ઢુંઢત હારગઇ મોહે પીકે નગરમા ડગર નહ મિલા
તન સુખ ગયો પગ સુજ ગયો કહીં હાય વોહ શામ સુંદર નહ મીલા
તોરી મીનમી કરૂં સુન એરી સખીજો તુંદેસ મદીનેમેં પોંહચે કબી
યહી કલોક અય બસર બકે બની ફિરી ઢુંઢ તુમ્હારા નગર નહ મીલા
મંય તો બૈઠીથી મનમેં યેહ આસા લીકે વો શામ પીયા મોહે યાદ કરે
યાદેદારે જો મંય સીસ ધરૂં કીયે લાખ જતનવાકા દર નહ મીલા

મેરા શામ કન્હયા મદીને બસો મોહે મુરલીકોસે નહ સુનાયે ગયે
મંયતો મુરજાદવારેકા ઢુંઢ ફીરી ગઇ દેશપ્રદેશ મગર નહ મીલા
લગી બીરહ અગન ભયો સુખ્મદન કોઇ શાહ મદીનેસે જાય કહે
નહીં આસકે હીંદમેં જીવ બચે, મોહે આપકા દરસ અગર નહ મીલા.

ખ્યાલ—ગઝલે—અહમદજી.

મંય તો કહું સંસાર કો દેખો ઇશ્ક કહે વોહ યાર દીખા,
વરના કરૂંગા ખ્વાર તુઝે મંયકાઅબે કા સરદાર દીખા.

મંયને ચહડાયા સુલીપર મન્સુર ઇશ્ક હય નામ મેરા,
કોન બચાહય મુઝસે બતાવો નામ જપે સુબ્હો શામ મેરા.

અનલહક તુ ભેદ બતા ઉનકા અલીફસે હય કુલ્લે આમ મેરા,
તુમને સુના હય કભી અઝીમો તાલીબ થા ગુલફામે મેરા.

ઇશ્ક હું ઔર આશક તુ હય સનમકા ચલ દીદાર દીખા,
વરના કરૂંગા ખ્વાર તુઝે મંય કાઅબેકા સરદાર દીખા.

કીસીકો મંયને ખ્વાર કીયા ઔર કીસીકા બેડા પાર કીયા,
મજનું કો મંયને ફીરાક બન બન લયલાકા બીમાર કીયા.

મુસાકો જબ ઘેરા મંયને તુઝપે જા ગુફતાર કીયા,
અરની કહેકર દેખી તજલ્લી બસ બોલા ઇન્કાર કીયા.

માનું ન હરગીઝ મંય કીસીકી બાત તું ચલ રફતાર દીખા,
વરના કરૂંગા ખ્વાર તુઝે મંય કાઅબેકા સરદાર દીખા.

અલ્લાહ મોહમ્મદઅલી ફાતેમા હસન વ હુસેન ગુલફામ હય દો,
ઇશ્ક હકીકી ઇશ્ક મજાઝી મોહ ભી હોઠ પર નામ હંય દો.

કમી ખર્ચ ઔર મહેર શમ્સ ભે છન ચારોંકે નામ હંમદા,
ઔર જબર હંય એક કુફરપર ઉનેકે ભી અંજામ હંમદા.

હમ તુમ મીલાકર ચલો સાંવલ અહમદજી દીલદાર દીખા,
વરના ફરંગી પ્યાર તુઝે મંય કાબેકા સરદાર દીખા.

બાહરેસ્તાન બંબઈ—ગઝલે-ઠુમરી-ભૈરવી-

મંય તો અપને ખ્વાજાકી જોગન બની—
જોગન બની ... ... બૈરાગન બનીરે

દોહરે { છુવા પસીના નુર કારે બોયા ચમબેલી ફુલ
સબ સખીયન મીલ સેહરા ગુંથા પહને નબી રસુલ }

મંય તો જોગન બની અપને—ખ્વાજાકી જોગન બની

દોહરે { ડુલા અંદર સજ રહા હય બાહેર ખડી હય બરાત
ચારોં પાયે ઉઠ ચલે તો કોઇ ન બોયા સાથ-મંયતો
સોના લેને પીયું ગયે સુના કર ગયે દેસ
સોના મીલા ન પીયું મીલે રૂપા હોગયે કેસ-મંયતો
કાગા નૈન નીકાશ દુ પીયા પાસ લે જાય
પહલે દરસ દીખાય કે પીછે લીજીઓ ખાય-મંયતો
નદી કીનારે ધુંવા ઉઠત હય મય જાનું કુચ હોય
જીસકે કારન મય જલી વહી ન જલતા હોય }

મંયતો જોગન બની અપંને ખ્વાજાકી મંયતો જોગન બની

શાએર { કાસદ લાવે ખબર યારકે આજાનેકી,
જાન જાતી હય ચલી હીજરમેં દીવાનેકી. }

ગઝલે—ઝેહુરાજાન.

યહી દીન હંય દુઆ ફેલો કીસીસે કબલ મુઝતરસે.
જવાની આ નહી સકતી મેરી જા ફીર નએ સરસે.
યેહ કહદો અબરે બારાંસે અગર બરસે તો યું બરસે,
કે જબસે મેંહ બરસતા હય હમારે દીદ યે તરસે.
મીલા હોગા કીસીકો બા વફા કોઇ મુકદરસે,
હુવા હોગા કીસીકો વસલ હમે તો ઉમર ભરસે.
અભી કમસીન હો યેહ નઝરન તુમ્હેં કુલોંકે ઝેવરસે
અભી નામે ખુદા સેહરા બનએગા આપકે સરસે.

ગઝલે—મઝુર

ના ગયેરસે રહે ના હમસેં મુલાકાત રહે,
જાન જાતી રહે કયા ગમ હે મગર બાત રહે.
સરકે કટાનેકા મુઝે ગમ નહીં પર ગમ હે યે,

બાત વોહ કીજીયે છુપમેં કે મુલાકાત રહે.
નીંદ આંખોંમેં હે ખરાબ હુઇ હે ચીતવન,
સચ બતાઓ કે મેરી જાન કહાં રાત રહે.
નજરોંકે વકત મુઝે છોડકે, જાતે હો કહાં,
જીંદગી ભરતો મેરી જાન મેરે સાથ રહે.
જામ હાથોંમેં રહે તાકમેં ઈમાન રહે;
હાય ઇસ ઇશ્ક મેં હિંદુ ન મુસલમાન રહે.
બાગ જાનેકી જબી દીલમેં ખુશી હોવે ગફુર;
યારભી સાથ રહે મોસીમે બરસાત રહે.

ગઝલે-મુમતાજ.

યા નબી લીજે ખબર અપને દીલ અફગારોંકી,
જાન જાતી હે ચલી હીજમેં બીમારોંકી.
તપે ફુરકતકો મેરી અતીબ્બા બોલે,
શરબતે વસ્લ દવા અયસે તો બીમારોંકી.
રહમ કર હાલે પરેશાંપે રસુલે અરબી,
લીજીયે જલ્દ ખબર હીજકે ગમખારોંકી.
કુછ નહીં દુર હે યે આપસે મહબુબે ઇલાહ,
કરો જાગીર અદન હમસે ગુનાહ ગારોંકી.
યાદ કરો રોઝએ અકદસકો લેકે યા અહમદ,
દેખકર રોતા હું મેં શકલકો ઝવ્વારોંકી
જાકે તીબામે ખુદાયા બતુફેલે અહમદ,
દેખે મુમતાજ ઝલક રોઝેકે મીનારોંકી

ગઝલે-તાહીર.

યારકી ગલીયોંમેં કયુંકર યાર જાના છોડ દે,
કીસ તરેહ બુલબુલ ચમનસે આશીયાનાં છોડ દે,
યેહંસી અચ્છી નહીં યાં દીલપે બીજલી ગીર પડી,
નીચી નઝરોંસે મેરીજાં મુસકુરાના છોડ દે.
તર્ક કર ગયરોંસે યારી યે ચલન અચ્છા નહીં,
વહાંકા જાના છોડ દે ફીતના ઉઠાના છોડ દે.
દેખકર આશુરદા ખાતીર મુજકો વોહ બોલા સનમ
જો ખુસ માને મેરી મેહફીલમેં આના છોડ દે.
યા ઇલાહી વોહ ન છુટે ઉસકો છુટના હે ગઝબ,
હું મેં રાઝી હું મુઝે ચાહે જલાના છોડ દે.
હશ્રમેં પેશ ખુદા તુ જાકે કયા દેગા જવાબ,
દેખે તાહીર ઇન બુતોંસે દીલ લગાના છોડ દે,

(તખલેહાયે ગુલબદન)—ગઝલ.

યે કયસે બાલ બીખરે હે, યે સુરત ક્યું બની ગમકી
તુમ્હારે દુશ્મનોંકો ક્યા પડી હે મેરે માતમકી
મઝા ઝસમેંહી આતાહે, નમક છીરકો નમક છીરકો
કસમ લેલો નહિ આદત, મેરે બખમેં કે મરહમકી
શીકાયત કીસસેં ક્યા કીજીએ, હય ક્યા ઉલટા ઝમાનાહે
બઢાહય પ્યાર જબ હમને, મોહબ્બત આપને કમકી
ન માલયેગા ન મીલયેગા, કોઇ હમ મર ન જાએંગે
ખુદાકા શુકર હે પેહલે કે મોહબ્બત આપને કમકી
ખુદા જાને તુમ્હેભી, રહેમ આતાહે ગરીબોંપર
પસે પરદહ તો મોહલ્લત, નહિ મીલતી કોઇ દમકી
વહાં જાતેહો થમ થમકર, ચલો એસીભી ક્યા જલદી
ખુદા રખ્ખે તુંમહી તુમ હો નજર પડતીહે આલમકી

શાએર { જીસ રંગમેં અય યાર સુજે, તું નજર આયા
એસા કોઇ ગુલભી નહિ, ખુશરૂ નજર આયા

ગઝલે—તાહેર.

યે દાંતની શોખીયાંભી આ ગઇ ક્યુંકર ખુદા જાને,
અભી કમસીન હે વોહ નાઝો અદા ઉસકી બલા જાને.
તુમ્હારે તો હરએક અંદાજમેં સો સો અદાયેં હે,
મેરી જાં એક અદા હોનો કોઈ ઉસકો અદા જાને.
કીસીકા મુસકુરા કર આરઝુએ વસ્લ પર કેહના,
ઉસીસે યે કરો બાતેં કે જો ઉસકા મઝા જાને.
સવાલે બોસે પર કીસ સાદગીસે હંસકે કેહતે હે,
મેરી કીસ બાત પર બતાહે ,તુમકો પ્યાર ક્યા જાને
ફીદા હું શોખીયોં પર ઉસ સરાપા નાઝકે તાહેર.
કે ગર બોલુ તો દીવાના ન બોલું તો ખફા જાને.

ગઝલે—અમીર.

યેહ જો સુરત હય તેરી સુરતે જાના હય યહી
યહી નકશા હય યહી રંગ હય સામાં હય યહી
અપની હસતી કે સીવા ગેરકો સીજદહ હય હરામ
મઝહબે પીર મુગા મશરબે રીન્દાં હય યહી
બીસતરા ટાટકા હો પારચા કમ્મલકી કુલાહ
તાજે ખુશરૂ હય યહી તખ્તે સુલેમાં હય યહી
દુનીઆં મેં નહી અબ તેરે સીવા કોઇ અમીર
અપની તો મુઝહ હય રફીક હય અરમાં હય યહી

ગઝલે—અઝમ.

યે હુસ્ને દીલફરેબ ઓરોંમે પયદા હો નહીં સકતા,
બહોત મુશ્કીલસે હોસકતેહેં તુમસા હો નહીં સકતા.
ઇલાહી વસ્લકા વાએદા ઉન્હેં ખુદ યાદ આજાવે,
તુઝેતો શર્મ આતી હે તકાઝા હો નહીં સકતા.
મેર અશાકે નદામત આતશે દોજખ બુઝા દેગા,
યેહ વોહ કતરા હે હમસર જીસકા દરીયા હો નહીં સકતા.
કરૂં જબતક ન મેં નાલે કયામત આ નહીં સકતી,
ચલે જબ તક ન વોહ બુત હશ્ર બરપા હો નહીં સકતા.
બહોત ખુશ્દે આશીયાંને કીથી ઉનકી ઇજ્જત અફઝાઇ,
નહો અય અઝમ મેરી કદ્ર અયસા હો નહીં સકતા.

ગઝલે—હુમેદ.

યે એમોકા તુમ્હારી હરઘડી દીલ લગી કયસી,
તબીયત આદમીકી હે કભી કયસી કભી કયસી.
નહીં દીલ લેકે દેતે યે તુમ્હારી ધાંધીલ કયસી,
મેરીહી ચીજકો કેહતેહો મેરી હે તેરી કયસી.
જહાં આયા વહાં ખોયા ગયા હુમસે અલગ હુવા,
સઝા અપને કીયેકી દીલકો આખીર મીલ ગઇ કયસી.
બયાને સોઝે દીલ રો–રો કે કેહતા હું તો કેહતે હેં,
લગી હે આજ જબ દીલમેં તો આંખોમેં તેરી કયસી.
વોહ સુન સુનકર મેરે હર શએરકો અય હુમેદ કેહતે હેં,
તબીયતમેં હે ઇસ કમબખ્તી કી શોખી ભરી કયસી.

ગઝલે—હાફીઝ.

યે રેન કાલી ચીરાગે દીલ લે સજનકો ઢુંડન ચલી ચલીજી,
નઝર ન–આયા સજન રંગીલા મેં છાન–મારી ગલી ગલીજી.
યહાંભી દેખી વહાંભી દેખી ફીર આખીરશકો ચમનમેં જાકર,
શજરમેં દેખી ગુલોંમેં દેખી સારી કલી કલીજી.
કીસીને બોલા કે અય દીવાની, વોહ કોન મુશ્કીલ હે અયસા જીસકે,
ફીરાકમેં હેં મીસ્લે ઝુલેખા જવાની તેરી ઢલી ઢલીજી.
યે ગરમીયે ઇશ્કકી હકીકત કહાં મેં જાઉં કીસે સુનાઉં.
સજન મેં તેરે ફીરાકે આલીમમેં આજ સરાપા જલી જલીજી,
બુરી બુરી કરકે શોર મેરા જહાંમેં સબને મચા રખા હે,
મેરા સજન પર ભલા હે બોલા બુરીકો કેહતા ભલી ભલીજી.

સતી સતી લોગ કેહતે હેં પર સતીમેં મુઝમેં ફરક હે બેહદ.
મેં આલીશ ... મેં સજનકે જલી ન ઉસસે ટલી ટલીજી.
ન ભુલુંગી નામ મુબક ઔર ઉમર વ ઉસમાંકો મેં હાફીઝ.
બ રોજે મેહશર ઉઠુંગી જીસદમ કહુંગી મેં યા અલી અલીજી.

ગઝલે—મુમતાઝ.

યે માના દુસ્તકા તેરે નઝઝારા હો નહીં સકતા.
મગર હર તાલીએ દીદારે મુસા હો નહીં સકતા.
છુપે કયા તુમ જો ઝીદ પર આહી જાયેં દેખને વાલે,
મકાં કયા લા મકાંપર તુમસે પરદા હો નહીં સકતા.
ન આતે તુમ મુઝે દર પર બુલા લેતે તો મીલ લેતે.
જો તુમ ચાહો તો સબ કુછ હો સકે કયા હો નહીં સકતા.
કીયાથા વાએદા મીલનેકા ન આયે અબ તલક યે કયા
જરાસા આપસે ઇકરાર પુરા હો નહીં સકતા,
તેરી સુરતભી દીલમેં દેખ લી અપનાજી ચહા,
યે સબ કેહનેકી બાતેં હે કે મીલના હો નહીં સકતા.
કહાં મુમતાઝ તાકત હમમેં ઉલફતકે છુપાનેકી,
મગર જબ વોહ છુપાયેં હમસે ચરચા હો નહીં સકતા.

ગઝલે—દાગ.

યે દીલ લગીભી કયામત—કી દીલ લગી હોગી,
ખુદાકે સામને જબ મેરી આપકી હોગી
વહાંભી તુજકો જલાઉંગે તુમ જો કેહતે હો,
ખબર ન—થી મુઝે જન્નતમેં આગભી હોગી.
કલમ નહો કહીં રોઝે હિસાબ અય નાસેહ,
વહાંભી તેરી ઝબાં ચાર હાથકી હોગી.
દુઆયે વસલે બુતાં માંગતા હું કાબએમેં,
ખુદાકે ઘરમેં કીસી શયકી કયાં કમી હોગી.
નિગાહે શુખકી કુછ દે જવાસ ... શીકર,
તુમ્હારી આલાકી કીસસે બરાબરી હોગી.
બહોત જલાયેગા હુરોંકો દાગ જન્નતમેં,
બગલમેં ઉસકે વહાં કીદકી પરી હોગી.

ગઝલે—...

ચેહ જો સુરત કમ તેરી સુરતે ... કમ થકી,
થકી ... કમ થકી રંગ કમ ... કમ થકી.

અપની હસતી કે સીવા ગૈર કો સીજદા હયમંહી,
મેઝહબે પીરે મુંગા મશરબે રીંદા હમ નહી.
બીસતરા ટાટ કા હો પારચા કમખલ કી કુલાહ,
તાજે ખુસરૂ હય યહી તખતે સુલેમાન હય યંહી,
દુ જહાં મેં નહી અબ તેરે સીવા કોઇ અમાર.
અપની તો ખુઝે હય ઇદમીદ હય ઇરદાં હય યહી.

ગઝલે—સાદીક.

યેહ દીલબદીલ હએ દીલ દીલે દીલદારકી કસમ,
દીદા બદીદા દીદ હએ દીદારકી કસમ.
દીલ લેતા હએ સો દેતા હએ જો દેતા હએ વોહ લે,
યેહ સવદા મુફતકા હએ તુ લે યારકી કસમ.
અએશોખ ઝઓક શઓ કમેં આ લુટલે બહાર,
દુકાન હુસ્નવાઝ હએ મકારકી કસમ.
શીશેસે લે સબરા પીયાલેસે ભર પીઉં,
મસ્તો યેહ રોઝે ઇદ હએ મએખ્વારકી કસમ.
મએ નોશ ગર હો હોશએ બેહોશ ફેર હએ હોશ,
યેહ હોશે જોશ, હોશ હએ હુશયારકી કસમ.
સાદીક હું ખએર રીંદ ખરા બાત મએ પરસ્ત
હસ્તીમેં મસ્તી મસ્તલએ સરશારકી કસમ.

ગઝલે—બેદીલ.

રહે હુસ્ને દીલ આરાઇ, મોહેયોદ્દીન જીલાની,
કે એક આલમ હે શયદાઇ, મોહિયેદ્દીન જીલાની.
સીતારે સબ છુપે અબ તાઅબદ, ચમકેગા શમ્સ ઉનકા,
હે તા મેહશર તજલ્લાઇ, મોહેદ્દીન જીલાની.
નહીં કુછ આજસે ઇઝઝો શરફ મજદો કરમ ઉનકો,
ય હે મીરાસે આબાદ, મોહેયોદ્દીન જીલાની.
ન જીંદા રસમેં દી કરતે હો વોહ દુન્યામેં ક્યું આતે.
જીલાને દીલકો આયે મોહેયોદ્દીન જીલાની.
દીખાઉં કીમીયાગરકો કે લે અકસીરે આઝમ દેખ,
મીલા ખાકે કફે પાયે મોહેયોદ્દીન જીલાની.
ઇલ્લાહી કીશતીયે બેદીલ વલાતુમસે ભલા દીજો,
બ આજસાંરે મદદહાયે મોહેયોદ્દીન જીલાની.

ગઝલે—અઝીઝ.

રૂખોંકી નઝર હોજાયેગી નીકલો ન યું ઘરસેં
સંભાલો અપના અનાચલ તુમ દુપટા ઓઢલો સરસે
લગાયા દીદઓ દાનીસ્તા દીલ ઉસ ફીના પરવરસે,
શીકાયત રંજકી હમ કર નહીં સકતે મુકદરસે.
જો સચ પુછો તો યે હે કદર અફઝાઇ મોહબ્બતકી.
હસીનાને જહાં આરાસ્તા હોતે હેં ઝેવરસે.
કીસીકો ઢુંડતે ફીરતે હેં હમ મયદાને મેહશરમ;
કીસીકા ઇશ્તીયાકે દીદ લાયા હે હમેં ઘરસે.
મઝા જબ થા સવાલે વસ્લ પર ઇકરાર કર લેતે,
અઝીઝ એક ટીક ટીકી બાંધે હુયે બયઠે હેં શશદરસે.

ગઝલે—કયેસ.

રસુલે હાશીમીકી મદહેખ્વાની મુજકો ભાઇ હે,
દીલોં જામેં યેહી સલ્લે અલા ઉલફત સમાઇ હે.
હલાવત આતીહે જયસી હમેં નામે મોહંમદમેં.
નહીં ઉસકે મુકાબીલ કોઇ આલમમેં મીઠાઇ હે.
મઝે નાઅલેન ગો જબ અર્શ પર વોહ શાહીદે દાવર
કહા હકને કે અય અહમદ તેરે કુરબાન ખુદાઇ હે.
નહીં ઝાહીરથા આલમમેં જો વોહ સાયયે હુમા ઉનકા.
ખુદાહી જાનતા હે ઉસકો યે સીરરે ઇલાહી હે.
નસીમે સહરને મુઝદા સુનાયા વસ્લે અહમદકા,
જહ તાલેઅ કે મુદતમેં મેરી હીચકી થમાઇ હે.
રસુલુલ્લાહ જબકે કયેસ તુજકો યાદ કરતે હેં,
મીસાલે ગમજદાં ફીર કીસ લીયે સુરત બનાઇ હે.

ગજલે—જલાલી.

રસુલલ્લાહ કે રોઝે પે જો મેહમાન હોતેહોં
તસદ દુક ઉનપે હુરે ઓર મલક કુરબાન હોતેહેં.
નઝર આતીહે દુયા મેં નબુવત કી ઝીયા જીનકો,
વો શાને અમબીયાઇ દેખકર હેયરાન હોતેહો.
વો લે લેતેહેં મ લેહી ખુદાસે ગુલશને જન્નત,
અઝલ સે જો કે મોમીન સાહેબે ઇમાન હોતેહેં.
શબે મેઅરાજ થાયે અર શીશુ મેં શોરો ગુલ બરપા,
મહદકે આજ મેહમદ અરશ પર મેહમાન હોતેહો.

કઆરંહે તસદદુક ઉસ શહેનશાહે રીસાલતપર
હમી ક્યા એક નીરાલે આપ પર કુરબાન હોતેહેં.
કહેગા ઝુમકર અબરે કરમ જોશે કરીમીપર,
ગુનેહ ગારોંપે રહેમત કે સરો સામાન હોતેહેં.
હમેં બસનેદે અય સાકે આદમ અપની તુ બસ્તીમેં,
કે હસ્તી છોડકર હમ બે સરો સામાન હોતેહેં,
ગમે આલે નબીમે જીનકે દીલ રોતેહેં ઓર આંખે,
જલાલી ઉનકેન લુંસે બપા તુફાન હોતે હેં.

ગઝલે-તજમ્મુલ.

રેહતા હે બાઆમેંભી શૌકે લીકાયે ખ્વાજા,
ચોંક ઉઠતા હું યે કેહકર દેખો વોહ આયે ખ્વાજા
હર રંજમેં મેહનમેં તકલીફમેં અલમમેં,
હે ઓર કોન અપના હામી સીવાયે ખ્વાજા.
મકસુદકે ગૌહરસે ભરદે ગદાકા દામન,
આજાયે જોશપર જબ બહરે અતાયે ખ્વાજા.
હુરોંકા તીર ઉલફતમેં ક્યા જીગરપે ખાઉં,
બીસમીલ બનાચુકી હે કેગે અદાયે ખ્વાજા.
દૌલતસે ફકરકી દયા દીલકો ગની કીયા હે,
કુરબાન જાઉં તેરે ચશ્મે અતાયે ખ્વાજા,
મુમકીન નહીં હે હકમેં હો આંખ અય તજમ્મુલ,
જબતક ન માઅરેફતકા સાગર પીલાયે ખ્વાજા.

ગઝલે અકબર-કવ્વાલી.

રોતી હે શબનમ કે નયરંગે જહાં કુછભી નહીં
સીખતી હે બુલબુલે ગુલકા નીશા કુછભી નહીં
કાસ રેહલતકી સદાહે કાફલે વાલો ચલો
એક દો દમ હે કયામે કારવાં કુછભી નહીં
હો ગયા માલુમ કુફલો મન અલય હા ફાનસે
ગયર ઝાતે હકકે ગુલઝાર જહાં કુછભી નહીં
ગીર ગએ બરગે ગુલીસ્તાં, ઉડ ગઈ ગુલશનકી ખુ
રંગે ગુલ કુછભી નહીં બુલબુલકી જાં કુછભી નહીં
જોડ સારે તોડ ડાલે બાંધ કર બંદે કફસ
ગોરકી બંગલીસે બીત હે પેહલવાં કુછભી નહીં.
હો ગએ લુકમા ઝમીંકે મુંહસે ખાખાકર શીકસ્ત

ફોજે હારા લસ્કરે નવશેરવાં કુછભી નહીં
જીનકે મેહલોમેં હઝારોં રંગકે ફાનુસથે
ઝાંડ ઉનકી કબ્રપર હૈ ઓર નીશા કુછભી નહીં
ચાર દીનકી ચાંદની હત ફીર અંધેરી રાત હય
યેહ તેરા હુસ્નો શબાબ અય નવ જવાં કુછભી નહીં
જીનકી નોબતકી સાદસે ગુંજતે થે આસમાં
મકબરોં મેં બંદ હૈં, વોહ હુંને હાં કુછભી નહીં
સયર હાઝીર કયું હો દરબારે રસુલલ્લાહ મેં
જલ્દ યસરબકો ચલો અકબર યહાં કુછભી નહીં

ગઝલે—અકબર.

રૂખે પુર નુરસે ઝુલફોંકો હટાલે સાકી,
ચાંદકો કાલી ઘટાઓંસે બચાલે સાકી.
આબે ઝમઝમ તો પીલાયા હે ઈનાયતસે મુઝે,
દેદો કૌસરકેભી હો ચાર પ્યાલે સાકી.
કીસ કદર નસ્શાગે ગફલતમેં હુવા હું મદહોશ,
અબ ગીરા મેં યે ચલા બહરે ખુદા લેસાકી,
રૂખે પુર નુરસે કાકુલકો ન ઝટકાના થા,
પડ ગયે ચૌધવીંકે ચાંદપે હાલે સાકી,
સુયે રૂખ કેહતી હૈં ઝુક ઝુકકે ઘટાયેં કાલી.
લું બલાયેં તેરી અય ગેસુ ઓ વાલે સાકી.
હામીદો અહમદો મોહમુદો મોહમંદ કાસીમ
પ્યારે પ્યારે હૈં તેરે નામ નીરાલે સાકી.
અપને અકબર કોભી એક જામે મોહબ્બત દેના
અય નયે સાગરોંકે બાંટને વાલે સાકી.

ગઝલે—એદમ.

લયલાકો તુને ઐયાર મુજનુ બનાકે મારા,
કયસે શકીસ્તા દીલકો દરદર ફીરાકે મારા.
ફોરા હય પથથરોંસે સર કોહકન કા કીસને,
મનસુરસે અનલહક કીસને કહા કે મારા.
એ યાર તેરી ક્યા નૈરંગીયાં બયાં હોં,
ખુત બનકે આપ હમકો કાફર બનાકે મારા,
મરજાન ગયે બલાસે એ દીલ નહી ગમ ઉસકા.
કર શુકર ઉસને અપના બન્દા બનાકે મારા.

સબબર રખા ખીચાલે ગેસુમેં કીસને બેદમ,
ઔર સુબહ હમકો રૂખસે પરદા ઉઠાકે મારા.

ગઝલે—સરદાર.

લગાયા મેંને જો તુમસે દીલકો તુમ્હારે દીલપર નીશાં નહોગાં.
ઉઠાયે સદમે હેં જીતને મેંને જહાંમેં કીસપર અયાં નહોગા.
હે ખોફ મુજકો અકેલે ધરકા કે હોગા વહાંપર ગુજારા ક્યુંકર,
મદદકો મેરી જો લુતકે યજદાં નદીમો હમદમ વહાં નહોગા.
લગાયા ગુલસે જો દીલકો તુને સમઝલે દીલસેં તુ અપને બુલબુલ,
હેં ચંદરોજા બહારકે દીન યે ગુલતો રોજે ખીજાં નહોગા.
બહોત કીતાબેં પડહી હેં તુમને યે માના હમને અય શેખસાહેબ,
છુપાઓ હમસે ન હાલે દીલકો નીહાં યે ઇશ્ક બુતાં નહોગા.
હે કોન સરદાર તુઝકો દેહશત શફી હોંગે તેરે રસુલે દાવર,
જો જલજલસે બરોજે મેહશર જમીં નહોગી જમાં નહોગા.

ગઝલે—નશીમ.

લડકપનમેંય ઝીદહય જાંની તુમ્હારી, અભી દેખતે હંય
જવાની તુમ્હારી,
કહામેંને ઠેરોતો બોલેગે હંસકર, કજબ ફીર સુંનીગે
કહાંની તુમ્હારી.
મકરર બકા આંને વાલી હય કોઇ, નહિ એ સબબ
મેહેરબાની તુમ્હારી.
નશીમ અબતો ગભરા ગયા દીલ હમ, યુને કોન ફીર
કહાંની હમારી.

(બુલબુલે બંગાલી)—ગઝલ.

લા મકાંપર ધર બનાયા યાદને, દર બદર હમકો ફીરાયા યારને,
ખુબ થી કીસમત કલામુલ્લાહકી, તુર પર જલવા દીખાયા યારને.
કરકે હમકો મોમીનો ઇમાનદાર, રાહ જન્નતકી દીખાયા યારને,
ઓજ પર કીસમત હમારી આગઇ. દીને હક હમકો બતાયા યારને.
વરને કીસ મોહસે બયાં ઉસકાં કરે, હમકો દોજખસે બચાયા યારને,

ગઝલે—મુમતાજ.

તોરે અનેકી પીયા જબસે હય ધુન મોરા દીલમેં જીવ લગાહી નહી,
ઇસી સોચ બીચારા ને માર લીયો મોરા દુખકી ખબરયા જરાભી નહી.
પડા બેડા મોરા મંજધરા મેં આ અબ કુવત હય તુહી પારલગા,
મોરી નૈયા કા ખેવનહાર પીયા કોઇ જગમેં તહારે સીવાઇ નહીં.
મોરા દીલસે જીવ ઉચાટ ભયો મોરે દુખકા ન કુચ અબ પાટ ભયો,

તોરે દરસ બીના મોહે અન પડે કોઇ હીન્દમેં એસી દવાહી નહી.
ચેહલી બાગકી કીસતી હુય શીયામ પીયાજીસે જુદ કીયા વહી રહ ગયા,
તોરા દાસ હું જયસા ભલા હું બુરા યે મય કાહે કહું કે કયા હી નહી.
તોરી કીરપા હુમ હય જગમેં પીયા મુમતાઝ પે ભી અબ કરદો દયા,
મુઝે ચતસે બીસારના રૈન દીના તોરી પયયાં પડત હું રવાહી નહી.

ગઝલ—અનવર.

સરફ અય ઝુહદ દીદાર રૂખે અનવર તો હોનેદે,
હમેંભી આજ મેહરે હુસ્ને પયગમ્બર હોનેદે.
ટેહેર ચલતાં હું બાગે ખુલ્દમેં જલદીહે કય રીદવાં,
નિશા ચડને તો દે મસ્તે મએ કોસર તો હોનેદે.
દીખા દુંગા તુઝે અયદિલ મઝારે સરવરે આલમ,
મુઝે બસ સર ઝમીને હિન્દસે બાહર તો હોનેદે.
તમાશા હોગા શમે હીજરમે સુબ્હે કિયામતકા,
મેરે નાલોંસે અય ઝાહીદ બપા મહશરતો હોનેદે.
યે બે હોશેભી અનવર કમ ન હોગી હોશીયારીસે,
ઝરા દીદારે ચશ્મે સાકીએ કોસર તો હોનેદે.

કવ્વાલી—યે—આસિફ.

સતાવો હમકો ન તુમપર નિસાર હમભી હંય
નિગાહે લુત્ફકે ઉમ્મીદવાર હમભી હંય
જો દિલકે ઝખમોં કો દિખલાયા બુલબુલે નાશાદ
તો ગુલ યેહ કેહતે હંય સીના ફિગાર હમભી હંય
બગે બોસા લીએ દિલ–ન દેંગે યાદ રહે
તુમ ચાલ બાઝ સહી–હોશીયાર હમભી હંય
કમ ઉમ્રસે દગેકે મીલેંગે કભી ન અય આસિફ
વાહ શાહે હુસ્ન સહી શેહરયારહ મભી હંય

ગઝલ—ચક્બસ્ત.

સદકેમે તેરે બુલબુલકે હર તારે તારકે
દસતારે ગુલે અનાર બના બુતી દારકે
બુલબુલને વકતે કેદકે રો રો કે ઇક કહા
સદયદ વાસ્તે મેરે પરવરદેગારકે
એચોંબે તો શાહી પર ઇતનાભી કીજીએ
દીજીએ હાતોહાત કીસી નો બહારકે
રીયા તું અબ શોખતી બયમનબલ કરાર હું
હમ જોને ચલે દુરકે કદ બારપારકે

એ વતન હુએ હમારા તુમ પુછો તે હો કયા
હમ રહનેવાલે હુએ ઉસી બાગો બહારકે
અફસુસ તું શાદ રહીયો જમના કરેગા કયા
હમ હુવે ગોલા ઉસ શહે ફુલફુલ સવારકે.

ગઝલે-સુફી.

સરાપા નુરે યઝદાની મેહેયોદ્દીન જીલાની,
મુજસ્સીમ ફયઝે રબ્બાની મોહેયોદ્દીન જીલાની.
જહાંમેં ઓરમી ગુજરે હે લાખો અવલીય પેકીન,
નહીં કોઇ તેરા હય સાની મોહેયોદ્દીન જીલાની.
ઝુહુરે ખીરકે આદત આપસે કયુ કર નહો હરદમ,
કરામતમેં હો લાસાની મોહેયોદ્દીન જીલાની.
બટકતે નજેઅ મેરી મુશકીલેં આશાન એક દમમેં,
કરેંગે ગૌસે સુબહાની મોહેયોદ્દીન જીલાની.
યેહી હે આરઝુ દીલમેં કે હોંઝે દમ બદમ મુજકો.
તુમ્હારા ફયઝ રૂહાની મોહેયોદ્દીન જીલાની.
છુડાદો શીકે દુન્યાસે મીલાદો હક તઆલાસે.
મેરે પ્યારે મેરે હામી મોહેયોદ્દીન જીલાની.
ઝુલેખાંકી તરેહ શયદા હેં હમપર લુત્ફ ફરમાઓ,
અય મેરે માહે કીનઆની મોહેયોદ્દીન જીલાની.
જહે કીસમત જહે ઇજ્જત અઝલસે હો ગયા સુફી.
સગે મહબુબે સુબહાની મોહેયોદ્દીન જીલાની,

ગઝલે-મીરાંશાહ.

સદા દીલમેં તસવ્વુર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા,
લઝીઝા નામ બેહતર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા.
કલામે હુસેન નુરાની જમાલે જલવા રહમાની,
મીસાલે માહે અનવર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા,
શરીકે અબ્દુલો સાબીર રહીહે ઝાહીરો બાતીન,
સહારા રોઝે મેહશર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા.
જીસે ખાહીશ હો દરબે વાસીલે હક જતે મે અલ્લાકી
ચલા જાવે ખુલા દરહે અલાઉદ્દીન સાબીરકા.
મરીઝે આવતાં હું મુનિસો હમદમ નહીં કોઇ,
દો આલમમેં વોહી ઘર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા.
સગે દરબારે આજીઝ હું બહોત રંજુર મીરાંશાહ,
અય સાહીને જલધર હે અલાઉદ્દીન સાબીરકા.

ગઝલ-જલીલ.

સલામત હસ્તે વસ્લત ક્યા કરે હમ જાકે ગુલશનમે.
વોહી ખુશ જાંકે ગી દમનમેં જો કલીયાં હે દામનમેં.
યુતો તુમ સમઝો મીલતીજીયે જ્યુ ક્યા ફાયેદા ઉસસે,
તુમ્હારે સાથ જાયેંગે મેરે દુશમન અઝમે દુશમનમેં.
સીવા ઇસકે કે દો ચાર ઓરભી મુલાકાતે હોજાયે,
નતીજા ક્યા હે ઉસકા તુમ જો આ બેઠેહો ચીલમનમેં
ઉદાસી બેકસી સબકો યહીં સર ફોડના અપના,
લગે હે લાલ ક્યા અબસે હમારે સંગે મદફનમેં.
પીરાતે હો જો તુમ જુન્નારમે તસબીકે દાને,
જલીલ અચ્છા હે રીશતા જોડદો બીરહમનમેં.

ગઝલે-કલયર.

સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે
તેરી સુરત કા બાલી નૈયન પ્રેમરસ મતવાલી
ઝુલ્ફેં કાલી કાલી પીયારી દીખલા ચાંદસે મુખડેવાલે
સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે
તેરા શમબદ માહે મુનુવ્વર તેરા કુત્તા હે ચશ્મ એ કોશર
નશ્કે હુવા તેરા મીશવાક જીસકે રોજ જહાંમે નીરાલે
સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે
છોળી મસજીર મનકા માવા રેહમત લાજીયો બોજન હારા
અબતો જપું હું નામ તેહારા મવલા ઇસીમે હમકો નીભા લે
સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે
જીસે પીત કા હે એકરાર દીલકા પુરા કરો ઇકરાર
અબ બેઠે હે તેને ધરબાર અબ કાહે બેડે ચીરેખત ડલે,
સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે,
કલીયર અજેજ આયા દરપર રો રો કહે વો સાહબ સરવર
મેરી ખુદીકો મુજસે મીટાદે મીરાં દાતા બોલે બાલે
તેરે દરપે જો કોઇ આયા-બેડા તુને પાર લગાયા
ઉસકી મુરાદ તુ બર લાયા-મેરે મીરાં બોલે બાલે
સય્યદ મીરાં વલી દાતાર સોને ચાંદીકી જાલીવાલે

શાએર } કબતક તેરી જુદાઇ કે સદમે ઉઠાયે દીલ,
હરરોઝકે સીતમકી કહાં તાબ દીખલા એ હમ.

ગઝલ—ફહીમ.

[illegible]

સરકો તનસે જુદાં કરે કોઇ મતના મેરા જુદા કરે કોઇ
દિલ નિછાવર કીયા કરે કોઇ તુકડે જીગરકો ફીદા કરે કોઇ
જલવએ યાર દેખના હય તો ચશ્મે હરબીકો વા કરે કોઇ
જબ મઝા હયકે દાસ્તાને ગમ ભી સુનાઉં સુના કરે કોઇ
એક દમ કા નહીં ભરોસા હય રેહકે દુન્યા મેં ક્યા કરે કોઇ
યેહી કીસમત મેં અપની લીખ્ખા હય હમ સહેં ઓર જફા કરે કોઇ
રાહે ઉલફત મેં અય ફહીમ કદમ ખ્યાલ કરકે ધરા કરે કોઇ.

શાએર { કભી કહિં હુવેદા કભી નકાબ કહીં.
લુટાકે આપ હો ક્યા દોલતે શબાબ કહીં.

ગઝલ—દાગ.

સબ્ર આના તો મોહબ્બતમેં બહોત મુશ્કીલ હે,
મોતભી તો નહીં બસકા યે વોહ કાફીર દીલ હે.
હીજર હે આફતે જાં જલસે બલાયે દીલ હે,
આદમીકે લીયે હર તરહે ગરઝ મુશ્કીલ હે.
હમને જો રોઝ કે ખીલવતમેં કહા થા ઉસસે,
આજ ઇફશા વોહ રકીબોંસે સરે મેહફીલ હે.
હશ્રકે દીન તો માલેગે યે કીયા મેંને સવાલ,
શોચકર દેરમેં ઝાલીમને કહા મુશ્કીલ હે.
જમા હેં જીસ કદર આશુફતા ખુદા ખયેર કરે,
ઉસકી હર હર શીકને ઝુલ્ફમેં એક એક દીલ હે.
હમકો કિસમતને દીયા દાગે તમન્ના અય દાગ,
વોહી મીલતા હે જીસ ઇનઆમકે જો કાબીલ હે.

ગઝલે—ફીદા.

સદકએ અલ્લાહ ક્યાંહે હરરીઝ અજમેરકી,
ફીર દેખા મુઝકો બહારે ખુશનુમાં અજમેરકી.
રોઝ કરતા હું ખુદાસે ઇલતીજા અજમેરકી,
માંગતા હું શાહે તયબાસે દુઆ અજમેરકી.
આતીહે શોકે ઝીયારતતેં યહાં ખલકે ખુદા,
બડગયા સો ફીર ક્યા રૂત્બે શહાં અજમેરકી.
જાંનીસારે ખુવાજા સાહેબ હોગયા હું અય ફીદા,
જાયગી ક્યું કર સેરે દીલસે વીલા અજમેરકી.

ગઝલે—સાદીક.

સખીરે મુઝે પીતમકો કયુંકર મનાઉં,
યેહ આનાહમે જીમેં કે જોગન કહાઉં.
છુપાકર સનમ મુજહકો એઅેસાહી દેખે,
તો લાઓ ભખુત અપને મુંહપર લગાઉં,
મનાઊં પીયાકો મુઝે કીસ કીસ તરેહુ અબ,
યેહ દર્દે જીગર જા મુઝે કીસકો સુનાઉં.
પીર પીત કહે સરકે બાલોંકે અપને,
ઉદાસન કહાઉ જટાં મુઝે બનાઉં.
રીઝું મુઝે નડર હો ગલે ડાલ ધંટા,
જઉ ખએહું દીલકી મય ધુની જગાઉ.
નહી કાન કુછ ખબેર સાદીકકો ઉસ બીન,
કે લે નામ અલગ દીલકો અપને રીજહાઉ.

ગઝલે-જમાલી.

સાબેર તુમ્હારા નકશા આંખોંમેં છા રહા હે,
સાબેર તુમ્હારા જલવા દીલકો લુભા રહા હે,
કલીયરકી બાદશાહી સાબેરકો દી ખુદાને,
સાબેરકે દરપે બંદા ધુની રમા રહા હે,
દુન્યાકા મીટ ગયા ગમ ઉઠતા કદમ હે હરદમ,
સાબેરકા શૌક અયસા દીલમેં સમા રહા હે,
આઇનગે નઝરમેં જાનો દીલો જીગરમેં,
શાને ખુદાકે સાબેર જલવે દીખા રહા હે,
હે લબપે નામે સાબેર દીલમેં મુકામે સાબેર,
સાબેરકે દરકા રસતા વાજેદ બતા રહા હે.
ઉશશાકકો બુલાકર ઉલફત જતા જતાકર,
મયદાને હુકી સાબેર બસતી બતા રહા હે,
બાસતરસે અપને ઉઠકર ચલ તુ બસુયે કલીયર,
સાબેર તુઝે જમાલી દરપર બુલા રહા હે.

ગઝલે-કલીમ-કવ્વાલી.

સાકીને મસતે જામેં હકીકત પીલાનાં દીયા,
આંખે મીલાકે મુજકો ખુદાસે મીલા દીયા.
અબ જાન જાએ યા મેરે સરપર આય મુસીબત,
ઉલફતકી રાહમેં કદમ આગે બઢા દીયા.

ઓઝે નીહાને ઇશ્કકા ક્યા પુછતે હો હાલ,
દીલકો કીયા કબાબ જીગરકો જલા દીયા.
મય હું ન તુ હે ઓર ઝમી હે ન આસમાં,
સબ એક હે જો નકશે દુઇકો મીટા દીયા.
અપનાં દમાગ કયું ન હો અરશે અઝીમ પર,
સર ખ્વાજએ બુઝુરગ કે દર પર ઝુકા દીયા.
દેખા બલા કશાને મોહબ્બતકા ઇઝતેરાબ,
એક આહ કી તો અરશે બરીં કો હીલા દીયા.
હઝરતકા રવઝા દેખ મદીનેકો જા કલીમ,
હમને તુજેહ બેહીશત કા રસતા બતા દીયા.

શએર } વોહ શહનશાહ મંય દુરવેશ સુવાલે બોસા,
ઉસે દેખો મુજેહ દેખો યે તમનના દેખો.

ગઝલ—અખતર કવ્વાલી.

સાગીરકીહવસ મુરશીદે મયખાનાં નહીં હે,
ચીલબુહીસે પીલેગે જો પયમાનાં નહીં હે,
અચ્છા ન સહી ગર મઓ મયખાનાં નહીં હે,
સાકી યે તેરી નરગીસે મસતાના નહીં હે.
ઇશ્શાકકો જબ લોટતે દેખા તો વો બોલે,
યે જલવગહે નાંઝ હે મયખાનાં નહીં હે.
ઇસ સોખતા કીસમતકો લગે આગ ઇલાહી
જો શમઅરૂખે યારકા પરવાના નહીં હે,
સર હકને દીયાહે કે રહે ઇશકકા સવદા
દીવાનાં ઉસે કહીયે જો દીવાના નહી હે
મુમકીન વહીં ગફલતહો તેરી યાદસે લયલા
મજનુ તેરા હુશીઆર હે દીવાના નહીં હે,
સુનતેહો અગર તુમતો જીગર થામકે બેયઠો,
દરદે દીલે અખતર હે યે અફસાનાં નહીં હે.

શએર } નહીંયે જો કલ મુકુ લગાને કે કાબીલ,
હુવે આજ બાતેં બનાને કે-કાબીલ.

(બદનકી-રેલ્વે-મેહદેદરખાં)—ગઝલ.

સુનો તુમ ગઓરસે યારો યેહી હમને બિચારી હે,
હે જબસે રેલકા ઇજીન યેહી હાલત હમારી હે.
હવાઓ આબ માટી આગકા પુતલા હે આમદકા,
ખુદાકે હુકમસે ઉસકે બદનમેં રુહ ઉતારી હે.

ચલે ઇંજીન સડક પર લોહેકી બે ઐંચડક હોડે,
લવાઇ ઇસકી ખાતીરસે યે સબ બાગો બહારી હે.
મુસાફીર હેં અદમકે સબ વહાં એક રોજ જાંઇંગે,,
ફરીસ્તા મોતકા આયા તો ફીર કયા ઇંતેઝારી હે.
કરો જબ ધ્યાન ચલનેકો ધુંવા દીલસે નીકલતા હે,
હે નીકલી આહકી સીટી નીહાયત બેકરારી હે,
ચલો જલદી બજી ઘંટી ટીકીટ લેનાહે બાબુસે,
અગર કુછ માલ રખતેહો તો કયા ઉમદા સવારી હે,
ચલે ગો હાથ ખાલી બે ટીકીટ બયઠે હો ગાડીમેં,
ખબર દે તાર બરકી હર જગેપર રૂબકારી હે.
મુઝે હે ખોફ ઉસ પુલકા ક જો હે પુસ્તે દોજખ પર,
ચલેંગે દોડકે કયુંકર ગુનાહકા બોજ ભારી હે.

ગઝલે-ઠુમરી-રાગ દેશ.

સુનો તુમ યાર પરદેશી, બચન કયસે નીભાવોગે હો, બચન-ટેક.
નદીઆં જોરસે બેહતી કરૈયાં સુજ ના પડતી,
પોકારૂં અપની હીમ્મતકું લગાદે પાર મેરી નઇઆં-સુનો.
બાલપણુ ખેલમે ખોયા, જુવાની નીંદ ભર સોયા.
બુઢાપા દેખકે રોયા, નબીજી આસરા તેરા-સુનો.

ગઝલે-મુસ્તઝાદે-હુસેન.

સોતા હય ગલે ધગકે જો વો યાર પલંગપર, કયા નાઝો અદાસે,
અતી હય લપટ ફુલંકી મેહકાર પલંગપર, ઉસ બદે કબાસે.
હે સુર્ખ જો પોશાક તો ઇસ ગોર બદનપર, સજતી હે સજાવટ,
રખતા હય અજબ તરેહે કર ગુલઝા પલંગ પર, આંચલકી છીંધાસે.
સાડી મેં તેરે સદકે ઝરા જામકો બરદે, જો શોક સિવા હો,
જો સાથ રહું યારકે શરશાર પલંગ પર, સર મસ્ત નયેસે,
હે આરઝુ દિલકી જો વોહ આગોશ મેં આવે, ખ્વાહિશ હય મેરી મેહ,
સો જાવે તો જાઉ મેં બલહાર પલંગપર, મિન્નત હે ખુદાસે,
રંગીની તેરે શએરકી સુન સુનકે હર્સી અબ, મુસ્તઝાદ હુવા દિલ,
તુ ખુશ રહે ઓર પાસ હો દીલદાર પલંગપર, હર રોઝ રઝાસે.

ગઝલે—હુસેની.

શરમીંન દેહ કમર હુએ તેરી તસવીરકે આગે,
સમબુલ હુયે ખીજલ જુલફકી જંજીરકે આગે.
આશકકા તો કુછ બસ નહીં આશુકકે આગે,
રાંજે કા તો કુછબશ નચલા હીરકે આગે.

બોલતાકે હમેંતેગે નાગેહસે હુવે કીયા કતલ,
જાનાહી નાથા કાફીરે બે પીરકે આગે,
ઇશ્ક દરદકી દારૂં નહિ બીન સબર હુસેની,
તદબીર તો ચલતી નહીં તકદીરકે આગે.

ગઝલે—યુસુફ.

શરાબે શોકકા સાકી મુઝે એક જામ ભરકરદે
રહું દરબાં તેરે દરકા કરમ ઇતના અગર કરદે
મુઝે દરપર બુલાકર તુ દવા અયસી તબીબાદે,
કે જીસસે યારકો દેખું મેં વોહ દીલકી નઝર કરદે,
શરીઅત ઓર તરીકતભી હકીકત હો અયાં મુઝપર.
ખુદાયા માઅરેફત કીભી મેરે દીલકી નઝર કરદે.
હમેશા મેં રહું રાઝી રઝામેં તેરી અય ખાલીક,
તુ અબ સદકા હબીબ અપનેકા અતા મુઝકો સબર કરદે.
મેરી હરદમ દુઆ તુઝસે યેહી હેગી મેરે મવલા,
કહીં શેહરે રસુ—લુલ્લા હમેં મેરા ગુજર કરદે.
મદીને જાઉં મેં ઉડકર અભી પલ ભરમેં અય દરીયા,
ખુદા ગર અપની રહમતસે મેરે બાઝુમેં પર કરદે.
તમન્ના રોઝો શબ અપની ખુદાસે હે યેહી યુસુફ,
ઇલાહી અપની રહમતસે તુ યસરબમેં ગુજર કરદે.

ગઝલ—યુઝફ.

શરાબે ઇશ્કકો પીકર મઝા કુછ ઓરહી દેખા,
કે હોકર જીનસે હમ—બિસતર મઝા કુછ ઓરહી દેખા.
મોહબ્બતમેં મઝા કયા હે કોઇ પુછે તો કેહદુંગા,
હે ઇશ્કે યારમેં આકર મઝા કુછ ઓરહી દેખા.
બ—કુચે યાર જબ પહોંચે ગમે દીલ મીટગયા વલ્લાહ,
ગમે હમ ઉનકે જબ દરપર મઝા કુછ ઓરહી દેખા.
નહીં શક ઇસમેં હે વલ્લાહ તુમ ઇસે યારો યકીંલાઓ.
હે અવ્વલ મરનેસે મરકર મઝા કુછ ઓરહી દેખા.
ન હરગીઝ, હમસે તુમ પુછો સનાયે ઇશ્ક અય યુસુફ,
મુસીબત ઇશ્કમેં ભરકર મઝા કુછ ઓરહી દેખા,

ગઝલે—સુલતાન.

શાને નબી તુમહી હો જાને અલી તુમહી હો,
અજમેર વાલે ખાજા દીલબર વલી તુમહી હો.
પાતે હૈં જીસકે દરપર સાઇલ તમામ મકસદ,

આમરી કરીમ નામી અયસે સખી તુમહીં હો.
ઈસલામકી હીમાયત લારેબ કીહે તુમને,
બેશક મોહને દીને પયગંબરી તુમહીં હો.
પીરાને ચીશ્ત જીસપર કરતેહેં ફખ્ર હરમદ,
વોહ દુસરા નહીં હે વોહ એકહી તુમ્હીં હો.
હાજત તલબ તુંમહીસે હોતેહેં અહલે મકસદ,
મુફલીસકો અપને દરપર કરને ગની તુમહીં હો.
સુલતાનકી તરેહસે મદદાહ હે જમાના,
અયસે ગરીબ પરવર નામી વલી તુમહીં હો.

ગઝલે–કાલીન.

શીકસતે દીલ તેરે કુચેમેં આન બેઠે હંય
ફનાકી કીસ્તીમેં લાખો હજાર બેઠે હંય.
ખુદાકે વાસ્તે સુરત દીખા દે ઓ જાલીમ.
લબોં પેદમહે તેરે ઈન્તેજાર બેઠે હેં,
કભી ન આનકે પુંછા કે યાર કયસે હો.
હજાર દરદ કલેજે દબાયે બેઠે હંય,
ખુદાકે વાસ્તે પરદેસે તું નીકલ બાહેર,
બહોત દીનોંસે તેરે ઇન્તેજાર બેઠે હંય.
પીરરાકે યારમેં કફની રંગાઇહે કાલીન,
તેરે મજારપે ધુંની રમાયે બેઠેહે,

શએર { તુમહારે દેંગરે નયુસીફ, કુરબાનહો મેરા ઇમાન,
તુમહારી જામ મીઠી નજર મેરી પારસાઇહે,

ગઝલે—મુમતાજ.

શી–ર્ફ્એ રોજે જહાં જયસી હે શોહરત તેરી,
કયસી ઇતરાઇ "હુઇ ફીરતી હે કુમ્મત તેરી.
રેહને દેના મુઝે દામનકે તલે રોજે જઝા,
જીસ્તજુ મેરા હયરાન નહો રહમત તેરી.
મેં તો કયા રોતા ગુનાહ હોતેહેં મુઝસે નાદમ,
યાદ આજાતી હે જીસ વક્ત શફાઅત તેરી.
રશ્ક કયા આતા મુઝે દેખકે તોકીરે બિલાલ,
મુંઝસેં હોજાતી અદા કુછભી જો ખીદમત તેરી.
લા–મકાંસે દીલે ઉસ્શાક નહીં કુછ પહોંચા,
વહાં ખુદા રેહતા હે ઓર યહાં હે સુરત તેરી.
તું હુઆ ઓર મદ-હતે મહબુબે ખુદા અય મુમતાઝ,
છોટા મોંહ ઓર બડી બાત હે શુરઆત તેરી.